

Lukáš
Hrdlička

Neutečeš

maraton

m

Neutečeš

Lukáš
Hrdlička

Neutečeš

Praha 2025
maraton

© Lukáš Hrdlička, 2025

© Maraton, 2025

ISBN 978-80-88411-39-0

Věnováno Anně a Adamovi

PROLOG

Třásl se zimou a světla ho pálila do očí. Obrovské množství světel!

Davy lidí proudily okolo něj a každou chvíli do něj někdo vrazil. Neměl tady žádný prostor. Nemohl dýchat. Potřeboval odtud vypadnout.

„Tamhleten vzadu,“ ozval se vedle něj Radek. „Vidíš ho, Martine? Tamhleten!“

Radek do něj drkl loktem. Byla to malá rána do žeber, ale on ji vnímal jako velmi bolestivou. Prudce se otočil a napráhl pěst.

„Vo co ti de?!“ vykřikl. „Vo co ti kurva de?“

Radek ustoupil stranou a dal ruce nahoru. Protáhlý obličej měl pokrytý několikadenním strništěm a mastné vlasy schovával pod čepicí s kšilem. Vytřeštěné oči těkaly ze strany na stranu. Radek byl ještě v rauši a užíval si to, ale z Martina už všechno vyprchalo a potreboval další dávku.

„Hlavně klid,“ uklidňoval ho Radek. Přistoupil blíž a potichu pokračoval: „Takhle na nás upozorníš. Nezapomeň, proč jsme tady. Potřebujeme prachy! Jakmile je budeme mít, seženeme ten nejlepší matroš.“

Martin ho pozoroval s pěstí pořád napřaženou k úderu. Snažil se racionálně uvažovat a ovládnout svůj vztek, ale bylo to těžký. Cítil se opravdu špatně.

Nakonec svěsil ruku. „Já ty dojezdy nesnáším.“

„Něco seženeme, ale musíš se chovat nenápadně.“

Stáli v přízemí obchodního centra Nový Smíchov v Praze a kolem nich procházely stovky lidí. Byla sobota čtyři hodiny odpoledne a ještě k tomu začátek prosince. Všichni se tvářili namyšleně, nesli plné tašky a chtěli dál nakupovat. Když se podívali na Martina s Radkem, ani se nesnažili skrýt odpor.

„Co je, vole? Co čumíš?“ vyjel Martin na jednoho pána v drahém obleku.

Muž se neodvážil odpovédět, rychle sklopil oči a pokračoval dál. U vchodu do centra se objevili dva členové bezpečnostní agentury v černých oblecích a dívali se jejich směrem. Všimli si jich. I kdyby Martin s Radkem nemluvili tak nahlas, stejně by je dřív nebo později vyhmátli. Ve špinavých mikinách a džínách se výrazně lišili od ostatních návštěvníků centra.

„Musíme někam jít,“ rozhodl Radek. „Zkusíme to před prodejnou elektra.“

Radek sklopil hlavu a zařadil se mezi lidi. Martin ho následoval. Proplétali se davem a mýjeli drahé obchody, které chrlily nové a nové zákazníky. Jejich cíle.

„Jsou to šmejdi!“ prohlásil Martin. „Všichni! Nevědí, co to je opravdovej život. Nikdy nebyli na ulici. Jsou to rozmazlený hajzlové.“

„Přesně. Tyhle čuráci nic neznají.“

Zastavili se před kavárnou naproti stanovišti telefonního operátora. Lidé tam čekali ve frontě

a každou chvíli někdo spokojeně odcházel s novým telefonem. Jedna blondýna držela mobil v pravé ruce a v levé měla dvě papírové tašky s oblečením. Mířila k druhému východu z centra, který byl hned za kavárnou. Radek na ni ukázal a s Martinem se jí pověsili na paty. Vůbec nevěnovala pozornost okolí.

Radek s Martinem se prodírali kolem lidí a blížili se ke své oběti. Žena pořád držela telefon v ruce. Hezky na dosah. Radek zrychlil, vytrhl jí mobil a rozeběhl se k východu. Martin do ženy vrazil a povalil ji na zem. Původně okolo ní chtěl jen proběhnout, ale potřeboval si na někom vybit vztek.

„Hej!“ vykřikla žena. „Ukradli mi mobil. Zloději!“

Lidé se zastavili a začali se otáčet. Radek s Martinem se hnali kolem nich. Nikdo se je nesnažil zastavit, každý si hleděl svého. Už byli jen pár metrů od východu do ulice Štefánikova, když se před nimi vynořil vysoký muž v černém. Člen bezpečnostní služby obchodního centra.

„Stůjte!“ vykřikl a postavil se Radkovi do cesty.

Radek se ho pokusil oběhnout, ale muž do něj vrazil. Radek spadl na staršího pána a společně se svalili na zem. Telefon mu vypadl z ruky. Bezpečák chtěl Radka chytit, ale Martin přiběhl a vši silou ho udeřil do zad. Muž hekl, otočil se a ohnal se po Martinovi. Trefil ho do hrudi. Martin ustoupil o několik kroků dozadu.

„Padáme!“ zařval Radek. Rychle se zvedl a běžel ke dveřím.

Martin ho následoval. Vyběhli z centra, zabočili doprava a utíkali k Andělu. Vlevo slyšeli zvonění

tramvaje a hluk projíždějících aut. Všude byla samá světla, která je oslňovala, a lidé, kteří jim překáželi. Martin se ohlédl a spatřil člena bezpečnostní služby. Hnal se za nimi! S Radkem zrychlili a nekompromisně vráželi do lidí.

Tramvaj číslo devět těsně před nimi zabočila doprava a na chvíli je zbrzdila. Od Zborovské se blížila desítka a oba věděli, že jim brzy zablokuje cestu. Neměli moc času na rozhodování, sekuriták zkracoval vzdálenost. Jakmile devítka přejela, rozeběhli se přes křižovatku. Napravo od nich právě vyjížděla ze zastávky tramvaj číslo šestnáct a zběsile zvonila. Teď už ale nemohli couvnout.

Pokračovali dál a proběhli jen těsně před ní. Srazili několik lidí a utíkali pryč. Každý se za nimi otáčel, ale nikdo je nepronásledoval. Po chvíli zpomalili, zařadili se mezi ostatní a zabočili do první ulice vpravo.

Noc byla chladná a zrcadlila se v ní beznaděj.

Martin seděl na lavičce na autobusovém nádraží Na Knížecí, které se nacházelo na Smíchově blízko Anděla. Pozoroval lidi v teplých bundách a přál si být na jejich místě. Většinou stáli ve dvojicích a povídali si. Po krátké cestě se dostanou domů, kde se v pohodlí nají, budou se dívat na televizi a ruku v ruce usnou. Záviděl jim. Nic takového nezažil, nikdy neměl rodinu, která by se o něj starala. Vždycky byl sám.

Na konci nástupiště spatřil Radka. Šel k němu společně se dvěma typky, které předtím nikdy neviděl.

Byli o několik let starší než Martin a pozorovali ho. Jeden měl krátké blond vlasy a bradku, druhý oholenou hlavu a náušnici v pravém uchu.

„Tohle je Pepa a Patrik,“ představil je Radek, „byli jsme spolu ve výchováku. Mají pro nás kšeft.“

„A budou z toho prachy?“ zeptal se rychle Martin. „Kolik?“

„Spousta prachů, to se neboj,“ prohlásil Patrik. „Ale rozdělujeme je my. Jasný?“

„To říká kdo?“

Patrik chytil Martina levou rukou za mikinu a přitáhl si ho k sobě. Pravou vytáhl vystřelovací nůž. Čepel se zaleskla v záři lampy pouličního osvětlení a pak se přiblížila k Martinovu krku.

„Já, tak nesar! Buď rád, že můžeš s náma.“

Martin cítil narůstající vztek. Nejradši by toho namyšleného hajzla nakopal, ale čepel dotýkající se jeho kůže ho držela v šachu.

„Jestli budeš dělat problémy, tak tě klidně vykučám.“

„Martin je v pohodě,“ snažil se mírnit situaci Radek. „Někdy si hraje na drsňáka, ale je v pohodě.“

Patrik se k němu otočil, ale nůž neschoval. „Nemám rád, když ze sebe někdo dělá frajírka. Takový sráče jsme si vždycky podali a byl klid.“

„To je pravda. Martin je ale jinej.“

Patrik se obrátil zpátky na Martina, ještě chvíli si ho prohlížel, ale pak se usmál a schoval nůž. Přešel k Pepovi a fukli si pěstmi o sebe.

„Dobře jsi mu to nandal,“ okomentoval to Pepa. „Tak se s nima musí. Jdeme!“

Martin sledoval, jak Pepa s Patrikem zamířili pryč z autobusového nádraží směrem k Malvazinkám, staré vilové čtvrti kousek od Knížecí. Radek mu pokynul, ať taky jde, ale Martin čekal. Nebyl si jistý, zda s nimi chce jít. Koukali z toho problémy.

„Mají něco vytipovanýho,“ vysvětloval Radek. „Nebo máš snad jinej plán, jak sehnat prachy na piko?“

„Co nějaký elpaso? Počkáme si na někoho prachatýho.“

„To je riskantní. Naposledy z toho byla bitka.“

„To je fakt,“ připustil Martin a vydal se za Patrikem a Pepou.

Prošli okolo budovy Ženských domovů a za křižovatkou pokračovali doleva do kopce. Na rohu ulice bylo kontaktní centrum organizace, která pomáhá drogově závislým. Martina tam jednou zavedl sociální pracovník domu na půl cesty a snažil se ho přimět, aby nastoupil léčbu. Martin mu několikrát vysvětloval, že není závislý, že může kdykoli přestat, ale nikdo mu nevěřil.

Dostali se mezi nízké řadové domy, ušli ještě dalších dvě stě metrů a pak se Pepa s Patrikem konečně zastavili. Opřeli se o zeď a chvíli sledovali dění v ulici. Projelo tady jedno auto, ale jinak byl klid. V domě, vedle kterého stáli, byla tma stejně jako v tom dalším. Jen naproti se svítilo v prvním patře.

„Nemají tady kamery,“ poznamenal Pepa. „Vloupali jsme se dovnitř ve středu a včera zase. Zatím to ani nenahlásili na policii.“

„Asi je ta rodinka někde na horách,“ dodal Patrik. „Vybrali jsme, co se dalo, ale teď už tam není co

vzít. Zato tam vedle by to mohlo bejt slušný,“ ukázal na další dům. Byl dvoupatrový s malou zahradou a garáží.

„Všimli jsme si, že je tam taky pořád tma. Zkusíme to. Já s Patrikem půjdeme dovnitř, vy budete hlídat venku a pak nám pomůžete s věcmi,“ rozhodl Pepa.

Martin se podíval na dům. Nijak se nelišil od ostatních v ulici, možná jen potřeboval nový nátěr. Plot byl prorostlý keřem, takže nebylo na zahradu vidět. Vypadalo to jako dobrý cíl.

„Jdeme na to,“ prohlásil Radek a přinutil se ke křečovitému úsměvu. Dělal to vždycky, když byl nervózní.

„Výborně,“ usmál se Pepa a vyrazil po chodníku k plotu.

Ostatní ho následovali a dostali se pod světlo lampy. Tohle byla nejtěžší část akce, kdyby je někdo viděl, bylo by po všem. Rozhlíželi se po oknech a vypadalo to, že mají štěstí. Pepa s Patrikem se vyhoupli na plot a seskočili na druhou stranu. Radek je rychle následoval. Martin se ještě jednou rozhlédl po ulici a začal se drápat nahoru. Šlo mu to ztuha a měl pocit, že dělá strašný hluk.

Když dopadl na druhé straně do trávy, Pepa s Patrikem už zkoušeli malé dveře vedle garáže. U hlavního vchodu byl klid a v oknech se nesvítilo. Na malém zahradním stolku stála načatá minerální voda a vedle ležely hrábě.

Pepa vylomil dveře a otevřel je. Všichni zatajili dech a naslouchali, jestli se nespustí alarm. Nikde naštěstí nic nehoukalo. Pepa dal signál Radkovi a Martinovi,

aby čekali, a pak s Patrikem vešel dovnitř. Světlo z ulice ozářilo jen první dva metry, zbytek se topil v temnotě.

Martin podupával a jeho oči těkaly ze strany na stranu. Byla mu zima, měl absták a svíral ho strach. Najednou měl pocit, že je všechno špatně. Nelíbilo se mu tady. Na první pohled to vypadalo jako rodinný dům, ale něco mu na něm nesesedělo. Chyběly tu takové ty běžné věci, které lidi u domů mívají. Chtěl pryč.

Radek s ním zatřásl. „Nech to! Přestaň přešlapovat, děláš hluk.“

Martin se na něj podíval a snažil se zklidnit. Nešlo to. „Měli bysme vypadnout,“ zašeptal. „Tohle smrdí.“

Radek ho chytil pod krkem a přitáhl si ho k sobě. „Už si zvorál tu akci v nákupáku, tak se snaž, aby vyšlo tohle.“

„Pusť mě!“ vyjel na něj Martin. „Seru na to.“

„Jsi jen podělaná sračka, všechno jen kurvíš,“ vyjel na něj Radek a smýkl s ním o zem. „Zůstaneš tady, než to doděláme.“

Martin se sbíral na nohy a s nenávistí v očích Radka pozoroval. Nejraději by se na něj vrhnul, ale cítil se mizerně a neměl dost síly. Přešel ke garáži a opřel se o zeď. Chvilu pozoroval Radka, který mu pohled oplácel. Pak se otočil a prohlížel si dům. Pořád měl pocit, že je něco špatně. Jako kdyby je někdo pozoroval.

Okap byl obrostlý rostlinami, které šplhaly vzhůru. A právě tam mezi listy spatřil něco malého černého. Opatrně se naklonil a udělal okolo toho místo. Na okamžik se zarazil a měl pocit, že mu tuhne krev v žilách. Dostali ho. Je po všem. Pozadu klopýtal zpět k Radkovi.

„Je tam kamera,“ ukázal. „Taková malá. Všechno viděli!“

Chtěl utéct, ale Radek ho znovu chytil a strčil ho zpět ke dveřím do garáže. „Nemůžeme je tu nechat. Jestli to někdo viděl, tak potrvá, než sem policie dorazí. Pomůžeme s věcmi a zmizíme. Ať z toho aspoň něco máme.“

Martin chtěl protestovat, ale Radek ho vtlačil do garáže. Neměl žádnou baterku, a proto rozsvítil. Zářivka zablikala a v jejím matném světle se objevilo tmavě modré BMW, několik beden a policičky s nářadím. Z garáže vedly dveře do malé chodby a dál na schodiště do prvního patra.

Radek šel první a opatrně našlapoval, Martin těsně za ním. V chodbě v přízemí se zastavili a naslouchali. Všude bylo ticho. Nikde neprosvítalo světlo. Radek chtěl zavolat, ale pak si to rozmyslel. Co když tu někdo je? Nemohli riskovat.

Vydali se doleva. Před nimi byl obývací pokoj, do kterého dopadalo světlo z ulice. Paprsky tančily na kartonových bednách, které byly vyskládány všude po pokoji. Nikde žádný nábytek. Martin si klekl k jedné bedně a prohlížel si ji. Nebyl na ní žádný nápis. Zkusil zabrat za karton, aby se dostal dovnitř, ale nešlo to. Uvnitř nic nechrástilo. Někde před nimi se objevil záblesk. Martin a Radek se rychle skrčili za bedny.

„Musíme toho dost naložit, tak sebou pohněte! Auto tady bude za chvíli.“

Martinovi přeběhl mráz po zádech. Tohle nebyl ani Patrik ani Pepa. Tam vepředu stál někdo jiný. Ozvalo se cvaknutí a místnost zalilo světlo. Martin se přitiskl ještě víc k podlaze a doufal, že je dostatečně

krytý. Radek se krčil vedle něj. Na druhé straně slyšeli blížící se kroky.

„Hele, něco tu mám,“ promluvil někdo další. Hlas se nesl zvenku. „Pojď sem!“

„Do háje, máme málo času,“ prohlásil muž, který už byl skoro u nich. „Musíme to odvézt. Kde je Dominik?“

„Nevím, ale tohle bys měl vidět.“

„Má se tady o to starat Dominik, proč mě zdržuješ?“ zaúpěl muž. Nakonec se ale otočil a vzdaloval se.

Martin s Radkem chvíli počkali, pak vstali a rychle se přemístili do chodby. Když byli téměř u schodiště, zaslechli šramot z opačné strany. Na chodbu dopadlo světlo.

„To musí být Patrik s Pepou,“ špitl Radek. „Skočíme pro ně a padáme.“

„Já na to seru,“ třásl se Martin. „Já se...“

Radek ho chytil oběma rukama pod krkem a zatřásl s ním. „Zaškrtím tě, ty malej smrade. Nenecháme je tady! Musíme je varovat. Jasný?“

Martinovi se na okamžik zatmělo před očima a měl pocit, že omdlí. Když ho Radek pustil, sedl si na zem a nebyl schopen se pohnout. Radek se vydal temnou chodbou a rychle zmizel z kuželu světla prosvítajícího ze schodiště. Martinovi se pomalu navracela síla. Zvažoval svoje možnosti. Kdyby si nepotřeboval šlehnout, všechno by bylo jednodušší.

V obývacím pokoji zaslechl hlasy. Byla jen otázka času, než ho tady najdou. Musel se někam přemístit. Kdyby zdrhnul, tak by si ho ostatní našli a skončil by blbě. Opatrně vstal a zamířil za Radkem. Obklopila

ho temnota a z hlubin jeho duše povstali démoni. Vrátili se, aby ho zničili.

Utrpení, stud a hnus.

Tohle všechno v něm vřelo. Nesnášel tmu. Okamžitě si vzpomněl na hrozné věci, které se mu staly. Zatnul zuby a šel dál. Vlevo spatřil okno a za ním hvězdy. Pomalu stoupal po schodišti nahoru a zdálo se mu, že slyší zvuky. Zastavil se a naslouchal.

Kapání vody, vrzání podlahy... tiché sténání.

Dole se ozval dusot a rozhovor dvou mužů. Musel jít dál. Sunul se podél stěny nahoru, až se dostal do chodby. Vpravo byly dvojce dveře a na konci další, ze kterých se linulo světlo. Před nimi klečel Radek a něco svíral na zemi před sebou. Martin k němu přešel a zacloumal s ním. Radek sebou trhl a podíval se na něj. Oči měl zakalené hrůzou.

Na podlaze ležely dvě bedny a mezi nimi Pepovo tělo. V hrudi mělo zabodnuté dvě šipky, okolo kterých byla mikina zmáčená krví. Všude byla spousta krve. Martin měl pocit, že vidí jen rudě. I Pepův obličej sledoval přes červený závoj.

Další zasténání se ozvalo z místnosti. Dveře zůstaly pootevřené, takže dovnitř bylo částečně vidět. Martin věděl, že by měl znovu zatřást s Radkem a pak společně vypadnout, ale chtěl vědět, co je v místnosti. Obešel Radka a nakoukl dovnitř.

Podlahu pokrýval zelený koberec a podél stěn stály skříně. Některé byly plné beden, jiné prázdné. V té na konci vpravo spatřil několik položených střelných zbraní. Okno na druhé straně bylo zakryto černou roletou. V levém zadním rohu místnosti viděl vysoké

křeslo a na něm postavu skrytou ve stínu. Měla pravou nohu přehozenou přes levou a ruce složené na klíně. Na malém stolku vedle stála sklenice červeného vína a samostříl. Na stěně vedle visely meče.

Patrik klečel vlevo od dveří. Sténal. Na hlavě měl bouli a v pravém stehně zabodnutou šipku. Chytil ji rukou, zhluboka se nadechl a vytáhl ji. Vykřikl a krev vytryskla vzhůru. Postava v křesle se předklonila a hlava se dostala na světlo. Nevinný mladistvý obličej s blond vlasy sčesanými na patku. Ledově modré oči.

„Ty čuráku,“ procedil Patrik mezi zuby. „Zabiju tě.“

Patrik vstal a šoural se k muži. Vytáhl nůž a čepel vystřelila vzhůru. Muž na křesle se usmál a v očích mu zajiskřilo. Martin to celé sledoval a ani nedýchal. Neodvažoval se nic dělat, nechtěl na sebe upozorňovat.

Patrik se přibližoval k muži v křesle. Ten ho jen pozoroval a usmíval se. Když se Patrik dobelhal do poloviny cesty, muž pomalu vstal a obrátil se ke stěně. Sňal ze zdi dlouhý meč se širokou čepelí a prohlížel si ho. Patrik už byl jen pár metrů od něj. Nůž svíral v pravé ruce a byl odhodlaný zabít.

„Čuráku jeden zsranej!“ soptil Patrik.

Muž ho nevnímal. Meč opatrně umístil zpět a urovnal ho, aby visel rovně. Patrik byl už skoro u něj. Muž uchopil samurajský meč a zakroužil s ním nad hlavou. Čepel se zaleskla na světle.

Patrik vykřikl a prudce bodl dopředu. Muž se elegantně vyhnul a o krok ustoupil. Pořád se usmíval. Patrik znovu zaútočil. Muž uskočil, uchopil katanu oběma rukama a sekl. Čepel prosvištěla vzduchem a na okamžik se z ní stala zářící čára. Něco velkého

a měkkého dopadlo na zem. Martin celou scénu pozoroval a měl pocit, že se mu zastavilo srdce. Patrik se nehýbal a sledoval svou odřatou ruku na zemi.

Muž poposkočil a udělal s mečem několik bojových postojů. Potom se zastavil před Patrikem a z blízka pozoroval jeho bledou tvář. Patrik se začal třást. Z pažby mu vystříkovala krev. Muž čepelí zatlačil zspoda na Patrikovu bradu, aby ho přinutil podívat se mu do očí. Martin od té hrůzné podívané nedokázal odtrhnout oči. Strach ho přimrazil na místě. Radek klečel vedle něj a taky všechno viděl.

Muž začal pomalu zvedat samurajský meč nad hlavu. Jílec držel oběma rukama. Rozpřáhl se a chystal se k úderu. Vychutnával si utrpení, které viděl v Patrikových očích.

„Ne!!!“ vykřikl Martin. „Néééé!!!“

Muž se zarazil a podíval se na něj. Na pár vteřin byl překvapený, ale pak se znovu usmál a obrátil pozornost zpět k Patrikovi. Čepel opsala široký oblouk a zasáhla Patrikův krk. Projela jím jako máslem. Hlava se oddělila od těla a spadla na zem.

Martin přestal křičet a rozběhl se pryč. Zakopl o bednu a spadl na zem. Když chtěl vstát, přehnal se přes něj Radek a přitlačil ho k zemi. Muž sledoval, jak Patrikovo bezvládné tělo spadlo na zem, a pak se podíval do chodby. Přímo na Martina. Rychlým krokem zamířil k němu. Martin zabouchl dveře a rozběhl se chodbou.

„Co se to děje?“ ozval se dole hlas. „Chyť ho!“

Chvíli nato se domem nesl Radkův křik a zvuk boje. Martin zkusil první dveře vlevo, ale ty byly zamčené.

Dole se ozvaly dvě rány a Radkův křik ustal. Martin vzal za kliku druhých dveří a ty se otevřely. Vpadl do malé místnosti a zavřel. Hlasitě dýchal a rozhlížel se. Oknem sem dopadalo světlo z ulice. Napravo byla postel, vlevo skříně.

Venku slyšel hlasy. Přicházely ze schodiště a blížily se k chodbě.

„Zbavíme se ho a zakopeme,“ řekl někdo.

„Počkej! Zjistíme, kdo to je.“

„Ale hovno. Nesmí nás prozradit. Kde je Dominik? Kde je... a do prdele.“

„Co se tady kurva stalo? Co to kurva je?“

Martin přešel k oknu a rychle ho začal otvírat. Neměl moc času. Ti muži byli za dveřmi a rozhodně se s ním párat nebudou. Měl z nich strach, ale největší z toho zabijáka s mečem. Ten ho děsil.

„Co se tu stalo? Jak se sem dostali? Tak mluv, Dominiku!“

Několik vteřin bylo ticho a pak se ozval nevýrazný hlas. „Je tu ještě jeden. Musím ho zabít.“

Na chvíli se rozhostilo ticho, ale Martin na nic nečekal. Otevřel okno a vylezl na parapet. Byl v prvním patře a dole ve tmě se ztrácela zahrada. Vlevo neviděl nic, čeho by se mohl chytit, ale vpravo spatřil okap. Dveře do pokoje se otevřely a objevila se v nich silueta muže. Zvedl ruku a Martin v ní spatřil pistoli. Mířila na něj.

„Tady ne,“ křikl druhý muž a strhl zbraň k zemi. „Každý v ulici by uslyšel výstřel.“

Martin sledoval, jak ten druhý obešel střelce a blížil se k němu. Martin měl okap na dosah ruky, ale nevypadal příliš pevně. I když se nacházel jen v prvním

patře, dolů to bylo pořád daleko. Začaly se mu třást ruce a pak i celé tělo.

„Slez! Nikdo ti neublíží,“ promluvil muž klidným hlasem. Bylo mu kolem pětatřiceti, měl plnovous a vypadalo to, že je šéf ostatních. „Nějak to vyřešíme, nechci problémy.“

Martin ho sledoval, ale nic neříkal. Nechtěl ani pomyslet, jak by to vyřešili. Viděl, jak jeho kamaráda rozsekali katanou. Umře a nikdo s tím nic neudělá.

„Neblbni a slez dolů,“ řekl muž a postoupil ještě o krok dopředu.

Martin zvažoval možnosti. Šplhat dolů bylo nebezpečné a mohl se zabít nebo zmrzačit.

„Nějak se to vyřeší. Nikdo z nás nechce problémy. Slez dolů!“ přemlouval ho ten muž. „Slibuju ti, že ti nikdo nic neudělá.“

Martin sledoval střídavě jeho a zahradu dole. Ani jedna z možností nebyla dobrá, ale on si musel jednu vybrat. Otočil se a jednu nohu spustil zpět do pokoje. Ten chlap vypadal docela v pohodě, namlouval si. Třeba to přeci jen vyjde a nezabijí ho. Nějak to ukecá. Už chtěl z parapetu slézt, když se ve dveřích objevil zabiják s katanou v ruce. Uhladil si blond vlasy a pozoroval ho modrýma očima bez života. Usmíval se.

Martin vykřikl, vylezl zpět a skočil na okap. Zachytil se, ale klouzalo to. Měl co dělat, aby se nepustil. Plech skřípal. Šplhal dolů a doufal, že ho okap udrží. Když se dostal o dva metry níž, úchyt ve zdi povolil a Martin spadl. Náraz byl tvrdý.

„Chyťte ho!“ ozvalo se někde nahoře.

Muž s plnovousem se vyklonil z okna a díval se na Martina. Pak se obrátil zpět do místnosti. „Je dole. Přiveďte ho sem, ale chci ho živýho. Nikoho jsi neměl zabíjet, Dominiku. Nikoho!“

„Vloupali se sem a mojí povinností je likvidovat zloděje.“

„Ale jen když to dostaneš nařízeno!“

Martin ležel v trávě a cítil bolest v levém rameni a na zádech. Nemohl dýchat. Chtěl ale být co nejdál od toho zabijáka, a tak vstal a bolesti navzdory se začal drápat přes plot. Šlo to těžce. Konečně se přehoupl na druhou stranu. Dopadl do jiného světa, kde nebylo násilí ani smrt. Stál ve světle lampy pouličního osvětlení a rozhlížel se. Nikoho neviděl. Rozběhl se směrem, kterým předtím přišli. Běžel a vydával ze sebe všechno. Síly mu ubývaly, ale on nepolevoval. Zastavil se až na křižovatce.

Otočil se a spatřil za sebou tři postavy. Běžely k němu, ale byly stále daleko. Martin přeběhl hlavní ulici a pustil se dolů. Minul ho autobus. Před sebou uviděl zastávku a ještě zrychlil. Zuřivě mával a běžel k autobusu, který právě zastavil. Několik lidí vystoupilo. Martin gestikuloval, aby na něj řidič počkal. Měl štěstí, dveře zůstaly otevřené.

Když dosedl na sedačku a autobus se rozjel, konečně se trochu uklidnil. Vzdaloval se od místa, kde prožil nejhorší chvíle svého života. Podíval se oknem dozadu a v dáli spatřil tři postavy. Stály na chodníku a dívaly se za ním. Muž s plnovousem byl mezi nimi. Martin se skrčil a přál si, aby se tohle nikdy nestalo.

Viděl vraždu a věděl, že po něm půjdou.

1

Byla první adventní neděle a Praha zářila. K davům turistů se připojily davy nakupujících, takže v ulicích už nebylo vůbec žádné místo. Jako kdyby se tím cena lidského života zmenšila. Daniel Kob se proplétal mezi lidmi a tvářil se nešťastně. Neměl rád Vánoce a všechno s tím spojené.

Když dorazil do sídla bezpečností agentury RS security poblíž náměstí Jiřího z Poděbrad, byly už čtyři hodiny odpoledne a obloha byla temná jako jeho duše. Pozdravil se s dispečery a zamířil rovnou do jedné z malých zasedacích místností. Tlačil ho čas. Po dlouhé době měl vyhlídku na zajímavý případ a nechtěl přijít na schůzku s klientkou pozdě. Svlékl si kabát, nalil si vodu a usadil se do křesla v čele dlouhého stolu.

Vyndal zápisník v kožených deskách, který si cestou koupil, a připravil si propisku. Chtěl udělat dobrý dojem, musel klienta přesvědčit, že případ zvládne. Příprava byla velmi důležitá. Od chvíle, kdy ho vyhodili od policie, pracoval pro bezpečnostní agenturu RS security, kterou vlastnil jeho kamarád Richard Staněk. Kob se věnoval pátrání po pohřešovaných

osobách, ale těchto případů bylo málo, takže většinou pro agenturu dělal ochranku. To se teď mohlo změnit.

Na dveře někdo třikrát slabě zaklepal. Kob vstal, uhladil si sako a otevřel dveře. Žena, která tam stála, byla oblečená v drahém modrém kabátu. Mohlo jí být něco přes padesát let, blond vlasy měla pečlivě upravené a v ruce držela černé kožené rukavice.

„Jste soukromý detektiv Daniel Kob?“ zeptala se a měřila si ho přísným pohledem.

„Ano, to jsem já. Pojdte dál!“

Žena si prohlédla zasedací místnost a pak se usadila na jednu z židlí. Pořád detektiva sledovala. Kobovi se zdálo, že váhá, zda má zůstat, nebo odejít.

„Nedáte si něco k pití?“

„Ráda bych přešla rovnou k věci,“ prohlásila. „Mé jméno je Michaela Tomková a společně s manželem vlastním několik hotelů, ve kterých RS security zajišťuje bezpečnost. Hledám detektiva pro jistý případ a pan Staněk mi vás doporučil. Říkal, že máte zkušenosti s prací od policie.“

„Ano, to je pravda. Pracoval jsem u nich patnáct let.“

„A vyřešil jste hodně případů?“

„Hodně. Od krádeží, vloupaček až po vraždy. Nejvíce se ale specializuji na pátrání po pohřešovaných osobách. Když mám případ, věnuji se mu naplno. Udělám všechno pro to, abych ho dokončil.“

Tomková ho pozorovala a mlčela. Přemýšlela. Kob napadlo, že možná neměl říkat, že udělá vše pro to, aby případ dokončil. Byla to pravda a cítil, že to musí říct, najednou si ale nebyl jistý, zda to vyznělo

správně. Tomková několik dlouhých vteřin nic neříkala, ale pak přikývla.

„Vypadá to, že jsem narazila na správného detektiva. Mám pro vás totiž práci, která je pro mě důležitá. *Velmi* důležitá. Chtěla bych, abyste vypátral mého syna.“

„Kdy váš syn zmizel?“

„Je to už víc než tři roky. Najednou se přestal ozývat a prostě se vypařil.“

„To je dost dlouhá doba. Snažila jste se ho kontaktovat?“

„Samozřejmě, že jsem to zkoušela. Bydlel už sám ve vlastním bytě, měl přítelkyni a byli jsme v pravidelném kontaktu. A najednou prostě zmizel.“

Kob si udělal poznámky a na mysl mu vytanulo hned několik otázek, na které se potřeboval zeptat.

„A co přítelkyně? Ta odešla s ním?“

„Ne, ta zůstala tady. Tvrdila mi, že neví, kam odešel, a že je stejně překvapená jako já.“

„A věřila jste jí?“

Tomková se zamyslela a pak pokrčila rameny. „Nevím. Neměla jsem ji moc ráda a ona mě. Zdálo se mi ale, že mluví pravdu.“

„Nikdo z rodiny ani přátel o něm nic neví?“

„Ne, nikdo. Prostě se vypařil.“

Tomková pohlédla z okna a ve světle lampy se objevily lesknoucí slzy stékající po jejím obličejí. Masku arogantní chladné ženy se rozplynula a odhalila milující matku.

„Nemohla bych přeci jenom dostat něco k pití?“ otočila se zpět na detektiva.

Kob přikývl a nalil jí do sklenice vodu. Ihned se napila a zdálo se, že se trochu uvolnila. Kob ji sledoval a měl pocit, že je zvyklá pít často a rozhodně ne vodu.

„Zaplatím dvojnásobek vaší běžné mzdy,“ prohlásila a podívala se mu do očí. „Chci ale, abyste ho našel.“

Detektiv přikývl. „Jak jsem už řekl, udělám všechno pro to, abych případ dokončil. Nejdřív ale potřebuju odpovědět na hodně otázek. Když člověk zničehonic zmizí, je to divné. Hlásila jste to policii?“

Zavrtěla hlavou. „Uvažovala jsem o tom, ale manžel byl proti. A to mě také přivádí k další důležité věci. Jsem tady sama za sebe a chci, abyste pracoval diskrétně a informace předával jen mě. Nikdo se nesmí dozvědět, že po Ondrovi pátráte. Ani můj manžel.“

„Na to se můžete spolehnout.“

Tomková spokojeně přikývla a znovu se napila.

„Budu potřebovat kontakty na přítelkyni, kamarády, zaměstnavatele... prostě na všechny, se kterými se před zmizením stýkal,“ vyjmenoval Kob. „Uplynulá doba pochopitelně představuje problém. Kdybych začal pátrat okamžitě po zmizení, šance na nalezení by byla mnohem větší.“

„To je mi jasné. Ale chápejte, nikoho z naší rodiny nenapadlo, že se už neukáže. Ondra má takovou nestálou povahu. Vždycky byl hyperaktivní a to se podepsalo na jeho chování. Myslela jsem, že se prostě po pár týdnech zase objeví, jenže se tak nestalo. Všechny kontakty vám pošlu na mail.“

„Jestliže se někdo tři roky neukáže, může to také znamenat, že se mu něco stalo,“ začal Kob opatrně. „Váš syn může být i po smrti.“

„Není po smrti,“ odvětila Tomková rychle a střelila po detektivovi pohledem. „Můj syn tady někde je a já chci vědět, proč se skrývá.“

„Snad to tak je, ale jeho smrt úplně vyloučit nemůžeme.“

Tomková se podívala Kobovi zpříma do očí. „Je ještě něco důležitého, co jsem vám neřekla. Před týdnem ho viděl soused, který bydlí blízko naší chaty. Ondra tam večer byl.“

„A je si jistý, že to byl on?“

„Stoprocentně. Znali se velmi dobře. Na něj vám dám kontakt hned.“ Tomková vyndala malý poznámkový blok a napsala do něj jméno, adresu a telefonní číslo. „Předpokládám, že budete chtít začít s pátráním tam.“

Detektiv přikývl. „Nejdřív vyslechnu vašeho souseda a pak budu sbírat další stopy. Zkusím zmapovat jeho život před zmizením a zjistím, kde je. Co mu mám říct, když ho najdu?“

Zarazila se, přestala dýchat a dlouhé vteřiny Kobba pozorovala s doširoka otevřenýma očima. Tuhle otázku nečekala.

„Řekněte mu, že ho mám ráda a prosím ho, aby za mnou přišel,“ prohlásila.

„A když nebude chtít?“

„Tak budu aspoň vědět, že je naživu a v pořádku. Zkuste ho ale přesvědčit, aby za mnou přišel.“

„Měl nějaký důvod přerušit styky? Stalo se něco v rodině?“

„Nic podstatného, co byste musel vědět.“

„Pro vyřešení případu může být někdy podstatný každý detail.“

Tomková se chvíli přehrabovala v kabelce, až nakonec vytáhla desky a z nich fotografii. Chvíli se na ni dívala a pak ji položila na stůl. Na obrázku byl zachycen mladý muž v červené košili, který se usmíval do objektivu. Byl hladce oholený a vlasy měl ostříhané nakrátko. Působil sebevědomě a spokojeně.

„Tohle je Ondra, můj syn,“ řekla Tomková. „Vezměte si tu fotku a mějte ji pořád u sebe.“

Vstala, zalovila v kabelce a po chvíli vytáhla peněženku. Vyndala z ní dvě pětistícové bankovky a hodila je na stůl. „Tady máte zálohu. Pravidelně mě informujte o průběhu vyšetřování.“

„Spolehněte se.“

Tomková přešla ke dveřím a ještě se na detektiva otočila. Bylo vidět, že je znovu hodně rozrušená. „Doufám, že ho najdete.“

„Udělám pro to všechno.“

Tomková se rozloučila a zamířila pryč. Její podpatky klapaly po chodbě, až úplně zanikly.

Kob zvedl ze stolu fotografii a prohlížel si tvář Ondřeje Tomka. Snažil se z ní vyčíst jeho životní příběh, ale moc se mu to nedařilo. Nezdálo se, že by Ondra trpěl depresemi nebo měl nějaké problémy. Život každého člověka ale vydá nejmíň za milion podobných barevných obrázků a každý může být jiný.

Kob zadal jméno pohřešovaného do internetového vyhledávače a sledoval nabíhající odkazy. Předpokládal, že to paní Tomková už několikrát udělala, ale nechtěl nic podcenit. Udělal si silnou kávu a sepsal si věci, které musí prověřit. Nechtěl čekat do dalšího

dne. V malém bytě v pražských Řepích ho nikdo nečekal, takže se mohl věnovat práci.

Ve vyhledávači se objevilo méně odkazů, než předpokládal. Když postupně vyřadil všechny, které patřily osobám se stejným jménem, zůstaly jen dva. První vedl na stránky gymnázia, kde Ondřej před deseti lety maturoval. Bylo tam několik fotografií z plesu a dalších akcí. Nic zajímavého. Druhý odkaz ho přemístil na Ondřejův profil na Facebooku, kde se zobrazily pouze základní údaje a několik obrázků, protože profil nebyl veřejný.

Poslední dostupný záznam byl z dvacátého srpna 2020, tedy před čtyřmi lety, a jednalo se o fotografii zobrazující Ondřeje s krásnou dívkou s blond vlasy. Jmenovala se Renata Navrátilová a podle statusu byla Ondřejovou přítelkyní. Její profil na Facebooku byl stále aktivní a pravidelně tam přidávala příspěvky. Od srpna 2020 už ale Ondra ani na jednom nebyl. Renata neměla veřejně uvedený žádný kontakt, ale na několika fotkách pózovala s kamarádkami v Co-diac baru na Praze 2. Adresa se dala dohledat snadno.

Kob si udělal několik poznámek a chvíli se snažil utříbit si fakta. Zatím se mu nikdy nestalo, že by na internetu našel tak málo informací jako nyní. V dnešní době jsme všichni chyceni v elektronickém světě a není možné z něj uniknout. Vypadalo to ale, že se to Ondrovi nějakým způsobem podařilo. Pátrání bude mnohem obtížnější, než se na první pohled zdálo.

2

Martin otevřel kartonovou krabici se zubními pastami a začal je rovnat do regálu.

Bylo deset hodin dopoledne a zákazníků v obchodním domě přibývalo. Křižovali s vozíky po nákupní ploše a každou chvíli projeli okolo. Martin si prohlížel každého, kdo se přiblížil. Když na druhé straně oddělení drogerie spatřil trojici mladých mužů, na chvíli se zarazil. Bodlo ho u srdce, jako kdyby jím projel nůž. Bez hnutí je dlouhé vteřiny pozoroval, než se ujistil, že to nejsou ti z vily.

„Žádný flákání,“ ozvalo se za ním, „už to mělo být vyskládaný.“

Vedoucí se před ním zastavila a vrhla na něj nepřímý pohled. „Ještě jednou tě uvidím, že nic neděláš, a nahlásím tě agentuře. Potřebujeme tady brigádníky, ne flákače.“

„Já pracuju,“ odsekl Martin. „Jen jsem si prota-hoval záda.“

„Ať to odsejpá,“ pravila vedoucí a šla pryč.

Martin se otočil ke krabici a začal pasty skládat rychleji. Zašoupnul ty staré a na prázdné místo dával nové. Několik mu jich spadlo na zem a musel je

sebrat. Zářivky na stropě vydávaly na jeho vkus až moc intenzivní světlo. Pálilo ho do očí. Potřeboval si odpočinout a něčeho se najíst. Jenže směna sotva začala. Otevřel další krabici a vzal do ruky zubní pastu s červeným obalem. Díval se na ni a najednou před sebou viděl krev. Spoustu krve. Znovu stál v pokoji a díval se na Patrika, který měl odřatou ruku.

Martin upustil pastu na zem a udělal několik kroků dozadu. Několikrát se otočil a dotkl se rukama regálů. Chvilí mu trvalo, než se ujistil, že už není v tom prokletém domě, ale v nákupním centru. Nechtěl skončit jako Patrik. Vzpomněl si na Radka a napadlo ho, že už je možná mrtvý. Byl to jeho jediný opravdový kamarád a on ho v té vile nechal. Jenže co měl dělat? Jak ho mohl zachránit, když ani nevěděl, kde je, a na policii jít nemohl?

V uličce se objevila dívka s dredy ve firemním oblečení obchodního domu. Měla připnutou cedulku se jménem Andrea. Zastavila kousek od něj a z vozíku vyskladňovala balení ústní vody. Mrkla na něj a usmála se.

„Musíš pořád něco dělat, jinak tě vyhoděj,“ řekla mu. „I když už není co doplňovat, tak aspoň pořád dokolečka přerovnávej věci. Fuksová je kráva, jen buzeruje.“

„Měla by si dát jointa,“ poznamenal Martin.

Dívku to pobavilo. „To je fakt. Kdyby si zahulila, hned by byl život veselejší.“

Martin přikývl a uklidil do regálu další pasty. Ruce měl jako z kamene, každý pohyb ho stál strašnou námahu. Potil se a motala se mu hlava. Musel si zase

odpočinout. Stál a pozoroval Andreu, jak doplňuje zboží. Líbila se mu. Dřív by ji chtěl hned dostat do postele, ale poslední dobou neměl na sex pomyšlení. Jen na pervitin.

Andrea se k němu otočila. „Můžeme si povídat, ale musíš furt doplňovat. Takhle to tady chodí.“

„Já vím, ale není mi moc dobře,“ vysvětlil Martin. Sehnul se a uklidil další dvě pasty.

„Za dvě hodky máme pauzu, skočíme na cígo.“

Při představě, že by měl pracovat ještě dvě hodiny, se mu udělalo nevolno. Chtěl vypadnout hned. V oddělení drogerie se objevili další dva mladí muži. Zdálo se mu, že si ho prohlíží. Nebyl to ten střelec z vily? Podobný mu určitě byl. Nesleduje ho? Hlavně aby tu nebyl ten magor s katanou.

„Jestli ti je blbě, tak jdi k doktorovi, omluví ti to,“ řekla Andrea.

„Potřebuju prachy,“ odvětil Martin a klekl si, aby byl krytý vozíkem s bednou zubních past. Ti dva mladíci se blížili a nesměli ho poznat. Možná to nebyli oni, ale nechtěl riskovat.

„To chápu, bez prachů je všechno na hovno. Kde bydlíš?“

„Tak různě. Hele, nedáme tu pauzu hned? Nemáš trávu?“

Andrea přestala vyskladňovat ústní vody a podívala se na něj. „To chceš hulit tady? Seš blbej? To poznaj a vylejou nás.“

„Hovno poznaj. Dáme si jen menšího špeka.“

Andrea zakroutila hlavou a dál uklízela zboží do regálu. Martin jen seděl a sledoval ty dva mladý kluky.

Zdálo se mu, že to nejsou ti z vily, ale nebyl si jistý, protože teď viděl trochu rozmazaně. Měl strach. Kdyby ho dostali, je po něm. Viděl tolik hrozných věcí. Mohl je usvědčit. Přemýšlel, jestli by to neměl nahlásit na policii, jenže to by na sebe musel prásknout, že tam chtěl krást, a on už měl v trestním rejstříku záznam za krádeže. Skončilo by to pro něj špatně.

Ozvaly se rychlé kroky následované hlasem vedoucí. „Tak tohle ne. Tady jste skončil. Hned se sbalte a odejděte! Agentuře to nahlásím.“

Martin se otočil a snažil se zaostřit na paní Fuksovou. „Flákače tady nestrpím. Odejděte!“

„Jen jsem tady sbíral pasty,“ bránil se Martin. Vstal a ukazoval dvě krabičky. „Copak je mám nechat ležet na zemi?“

„Sledovala jsem vás delší čas, jen jste tady seděl a nic nedělal. Odejděte!“

„Ty ses asi posrala ne? Já tu normálně pracuju, tak co na mě vyjízdiš?“

„Odejděte, nebo zavolám ochranu! Navíc jste zjevně zfetovanej.“

„Ty vole, to je vrchol,“ rozčiloval se Martin. „Tak ty ze mě budeš dělat feťáka?“ vykřikl a podíval se zpříma vedoucí do obličeje. „Co si to dovoluješ? Někdo by tě měl proplesknout.“

Fuksová ustupovala a Martin šel za ní. Neovládal se. Všechno bylo na nic a jen kvůli ní nedostane peníze. Už se chystal, že ji udeří, když spatřil dva muže z ochrany, jak míří okolo pokladen k nim. Otočil se a šel pryč. Andrea mu ustoupila z cesty, a když ji mýjel, odvrátila zrak.

Odpolední slunce hrálo, ale zimu zahnat nedokázalo. Martin seděl na lavičce v parku u hlavního nádraží a třásl se. Víc než chladem to bylo z abstinenčního příznaku. Potřeboval si šlehnout, aby na ulici přežil další den, ale neměl žádné peníze. Z obchodního domu šel rovnou do agentury a dožadoval se zálohy, ale nedali mu nic. Naopak tam měl ještě dluh za neodpracovanou směnu z minulého týdne.

Jen několik metrů od něj seděli kluci stejně staří jako on. Znal je. Všichni měli nagelované vlasy, koženkové bundy a v očích prázdný otupělý výraz. Prostituti. Martin se s nimi nechtěl bavit, ale docházely mu možnosti.

Když k nim přišel, podívali se na něj a pak zase sklopili zrak. Jen Pavel mu věnoval krátký pohled. S ním byl v dětském domově.

„Nemáš cigáro?“ zeptal se Martin.

Dlouhé vteřiny ho Pavel ignoroval, ale pak mu podal cigaretu. Martin si ji prokřehlými prsty zapálil a lačně vdechl kouř.

„Mám u tebe tři stovky,“ připomněl mu Pavel.

„Teď jsem na dně, ale hned jak nějaký prachy seženu, tak ti to vrátím,“ prohlásil rychle Martin. Sám tomu nevěřil, nechtěl nikomu nic vracet, všechny prachy chtěl dát do pervitinu, cigaret a za bydlení. Přesně v tomhle pořadí. „Měl jsem teď práci, ale zasedla si na mě šéfová. Přitom jsem tam dřel nejmíň za tři lidi.“

Nikdo mu na to nic neřekl, podobné řeči slýchali často.

„Tibor pro tebe bude mít práci, jestli chceš,“ nabídl mu Pavel. „Jsou to rychle vydělaný prachy. Nemusíš

se nikde dříť. Tibor má solidní zákazníky, postarají se o tebe a dobře se najíš. Někdy mají i koks.“

Martin cítil, jak mu přeběhl mráz po zádech. Už jen z představy, že by šel s chlapem, se mu dělalo špatně. Okamžitě si vzpomněl, co mu prováděl jeden z matčinyých partnerů. Přestal dýchat a cítil, jak se třese.

„Všichni víme, že seš gay,“ pokračoval Pavel. „Líbí se ti chlapi. Viděl jsem, jak je tady pozoruješ.“

„Já nejsem teplej. Co to tady kecáš?“

„Každýmu z nás chvíli trvalo, než si to přiznal.“

„Neser mě!“ vyjel na něj Martin a cítil narůstající vztek. „Na rozdíl od tebe nejsem žádnéj řiťopich. A tví kamarádi taky nejsou, jen si to namlouvaj, protože z toho maj prachy.“

Ostatní kluci se zarazili a podívali se na něj.

Martin chtěl ještě něco dodat, ale všiml si před nádražní budovou Tibora. Měl elegantní dlouhý kabát, blond melír ve vlasech a v uchu náušnici. Bylo mu přes čtyřicet a dělal tady pasáka už skoro deset let. Mluvil se dvěma muži a bylo vidět, že z nich má strach. Nebyli to běžní zákazníci. Martinovi se sevřely vnitřnosti. Jeden z nich byl ve vile.

Martin se beze slova otočil a rychle zamířil pryč. Dokud se nedostal z parku, ani jednou se neohlédl. Nechtěl, aby ho viděli.

Potloukal se a snažil se sehnat dávku pervitinu. Park před hlavním nádražím nebylo jediné místo, kde měl kamarády a znal dealery. Další stáli na Václavském náměstí. Normální člověk si jich nevšimnul, protože

dokázali splynout s davem. Martin je ale znal. Obešel jich několik, ale zadarmo mu nikdo drogu nedal. Musel něco ukrást.

Chodil po náměstí a snažil se dostat mezi turisty. Potřeboval jít nenápadně uvnitř jejich skupiny, vytipovat si vhodný cíl a někoho obrát. Jedna turistka ze Španělska měla kabelku krásně na ráně. Martin ji sledoval, neustále se přibližoval, ale pořád na něj někdo civěl. Pořád ho někdo hlídal. Po deseti minutách to musel vzdát.

Přesunul se na horní část náměstí k výstupu z metra a čekal, až přijde další velká skupina turistů. Byla mu zima a cítil se špatně. Na krádež potřeboval být rychlý, ale to teď nebyl. Pohyboval se pomalu a těžkopádně. Od muzea se blížila početná skupina německy mluvících turistů. Rozhodl se, že to bude dnes jeho poslední cíl. Už se k nim chtěl přiblížit, když před sochou svatého Václava spatřil muže s plnovousem. Byl to jen okamžik, ale zdálo se mu, že to je ten, který byl ve vile.

Turisté se blížili a Martin se k nim připojil. Držel se mezi nimi a nenápadně se díval do středu náměstí. Zase ho zahlédl. Musel to být on. Určitě to byl ten týpek, který dělal šéfa těm ostatním. Rozhlížel se po náměstí a někoho hledal. Martin se držel se skupinou turistů, ale nic se neodvážil ukrást. Stejně o něm turisti věděli a drželi si batohy u těla. Martin zahrnul do první postranní ulice a šel rychlým krokem pryč. Potřeboval zmizet. Znovu se mu vybavilo, jak zemřel Patrik. Znovu viděl toho zabijáka s mečem. Nechtěl dopadnout stejně.

Martin chvíli bloudil ulicemi a pak se vydal do obchodního domu Palladium. Když byli s Radkem na ulici, často se schovávali před mrazem právě tady. Dokonale to tam znal a cítil se tam v bezpečí. Došel si na záchod, vyjel do gastro zóny a nenápadně prohlédl odložené tácy. Měl štěstí, někdo tam nechal nedojedený cheeseburger. Vzal si ho ke stolu a okamžitě se do něj pustil. Bylo tady hodně lidí, ale nikdo si ho nevšímal.

Když dojedl, zůstal u stolu a přemýšlel, co bude dělat dál. Bylo jasné, že ti chlapi po něm jdou. Musel odjet z města. Uvažoval, kde ukrást peníze na cestu, když se zničehonic vedle stolu objevil Radek a sedl si naproti němu. Martin sebou trhl a v šoku na něj zíral. Radek měl na tváři podlitinu, vypadal unaveně, ale jinak byl zjevně v pořádku.

„Jsem rád, že jsem tě tady našel,“ řekl Radek a podíval se někam doleva. Potom se nervózně usmál a pokračoval. „Hlavně nedělej žádný blbosti! Potřebuju ti něco důležitýho říct. Nic se ti nestane. Slibuju.“

Martin se otočil a podíval se směrem, kam se předtím ohlédl Radek. Muž s plnovousem seděl o tři stoly dál a společně s ním další dva kluci. Všichni ho pozorovali. Martin stočil pohled zpět na Radka. Znal ho dlouho, takže na něm hned poznal, že má strach. Zároveň si uvědomil svoji chybu. Měl se zašít na místo, které Radek nezná. Měl předpokládat, že jim všechno vyžvaní.

„Jejich šéf se jmenuje Mike a má pro tebe nabídku,“ oznámil mu Radek. „Říkal...“

„Že nás nechá naživu?“ vyjel na něj Martin. „Že nám dá prachy? Tomu chlapovi jde jen o to, aby se

nás zbavil. Viděli jsme, jak vraždili. Jen tě využil. Chápeš to?“

Radek sklonil hlavu a po tváři se mu kutálely slzy. Třásl se. Martin se podíval na Mikea a dva kluky, kteří byli s ním. Vypadali nervózně. Martinovi bylo jasné, že jakmile se zvedne, půjdou po něm. Mohl tady udělat scénu, ale to by pak všechno musel vysvětlovat na policii. Všechny varianty stály za hovno. Jako vždycky.

„Mike se ke mně choval dobře,“ prohlásil Radek. „Vloupali jsme se do jejich domu, museli se bránit. Docela to chápu.“

„Bránit? Děláš si prdel? Ten chlap Patrika normálně oddělal.“

„Mají ho tam na bezpečnost. Ostatní nejsou takoví.“

„Celý to je divný.“

„Nabídl mi, že u nich můžu zůstat. Pracovat pro ně. Dají mi teplou postel a jídlo. Nezní to zase tak špatně.“

Martin se podíval na Mikea, který ho pořád pozořoval. Vypadal neústupně.

„Popravdě jsme v pěkném průseru,“ zašeptal Radek. „Mají kontakty všude, jestli s nima nebudeme spolupracovat, tak je po nás. Buď tohle, nebo basa, a na to se můžu vysrat.“

Martin zvažoval možnosti. Na útěk už bylo pozdě a stejně neměl kam jít. Moc možností neměl. Podíval se na Mikea a přikývl. Mike vstal a naznačil jim, aby ho následovali. Radek se zvedl a Martin po chvíli neochotně taky. Společně šli k výtahům a sjeli do garáží. Celou cestu mlčeli. Mike je dovedl k černému

SUV značky Audi a dálkovým ovladačem odemkl dveře. Martina posadil dozadu a sám si sedl za volant.

„Rozhodl ses dobře,“ řekl Mike Martinovi. Jeho hlas byl klidný a sebejistý. „Nechci žádný problémy a předpokládám, že ty taky ne.“

„Co je to za nabídku, kterou pro mě máte?“

„To se dozvíš později,“ prohlásil Mike a stiskl tlačítko centrálního zamykání. Potom nastartoval a pomalu vyjel z parkovacího místa.

„Chci to vědět hned, nebo nikam nejedu.“

Kluk sedící vedle Martina vytáhl pistoli a hlaveň zaryl Martinovi do žeber. „Nedělej problémy! Všechno se dozvíš potom.“

Martin se podíval na Radka, na kterém bylo vidět, že má strach. Nic neříkal.

„Seru na vás!“ vykřikl Martin. „Takhle jsme se nedomluvili. Chci pryč.“

Martin se pokusil dostat k ovládání dveří. Hlaveň pistole cítil na svém těle, ale v tu chvíli mu bylo jedno, jestli umře. Začal křičet. Dostal ránu do břicha a potom další do spánku. Zatočila se mu hlava a bezvládně se svalil na sedačku.

3

Daniel Kob vstal následující den brzy a začal pracovat už před osmou. Vytočil číslo souseda, který podle paní Tomkové Ondřeje nedávno viděl. Pan Zelenka zvedl telefon po pátém zazvonění a jeho hlas byl zastřený odeznívajícím spánkem. A nejspíš nejen jím.

„Zelenka. Kdo je tam?“

„Tady Daniel Kob. Jsem soukromý vyšetřovatel a pracuji pro paní Tomkovou. Chtěl bych se s vámi...“

„Já vám vůbec nerozumím,“ pravil Zelenka a odkašlal si. „Co po mě chcete? Já nemám o nic zájem.“

„Dala mi na vás číslo paní Tomková, vaše sousedka. Michaela Tomková,“ Kob do telefonu téměř křičel. „Znáte ji?“

Na druhé straně linky se na chvíli rozhostilo ticho. „Ano ano... Míša.“

„Hledám pro ni jejího syna Ondřeje. Prý jste ho teď někdy viděl. Chtěl bych se u vás stavit a poptat se na detaily.“

Zelenka opět dlouho mlčel. „Asi vám toho moc neřeknu.“

„Stejně bych za vámi rád zajel.“

„No tak dobře,“ odvětil Zelenka. „Jsem tady na chatě pořád, tak se klidně stavte. Jestli by to šlo dneska mezi čtvrtou a pátou, bylo by to fajn.“

„Budu tam. Kde bydlíte?“

Zelenka nadiktoval adresu a potom se rozloučil. Kob si ji zapsal a potom zkontroloval e-mail, ale od paní Tomkové zatím žádné kontakty nedorazily. Do čtyř hodin zbývalo hodně času, a proto se rozhodl prověřit stopy, které zatím získal.

Codiac bar byla malá putyka v Šumavské ulici, která se krčila za večerkou a upozorňovala na sebe malým nápisem. Byla jen nějakých dvě stě metrů od hlavní Francouzské, ale turisté sem zavítali jen náhodou. Nejkrásnější na celém baru byl jeho název, který však neměl s lokálem nic společného.

Kob vešel dovnitř a musel chvíli počkat, aby si oči přivykly přítmi. Od stolu v rohu ho pozorovali čtyři štamgasti popíjející zvětralé pivo, které si dost možná koupili už včera. Renata Navrátilová stála za barem, a když se Kob posadil na barovou stoličku, ani se nesnažila zakrýt, jak moc ji štve, že přišel nový host. Obrátila pozornost k telefonu a začala psát zprávu. Nevraživost se tady dala krájet.

„Máte colu?“ zeptal se Kob.

Renata ještě chvíli psala zprávu a pak na něj konečně pohlédla. Její oči nevypadaly vůbec zdravě, zrcadlily se v nich snad všechny zakázané látky, které existovaly. A k tomu ještě životní zklamání. Rozhodně už nebyla tak krásná jako na tři roky staré fotce na facebookovém účtu Ondřeje Tomka.